

TRES CONTES BREUS DE JOSEP PELFORT

Els ulls de la nit

Avui fa un dia fred; el sol que escalfava de bon matí ha anat perdent la seva força lentament, de la mateixa manera que passen els dies i els anys, i les faccions perden la seva força i la pell se'ns va clivellant. Però potser demà la cosa serà diferent, i tindrem un dia esplèndid i lluminós. O potser no: i el cel serà gris i núvol i tornarem a sentir l'aspra incertesa de la vida, que ens fa covards i alhora sensats.

Recordo, ara, els seus ulls: aparentment, les parpelles les tenia com adormides, mandroses. Però, de cop i volta, quan la conversa es feia interessant o prenia un camí inesperat, s'encenia alguna cosa dins seu; i llavors, els ulls se li desvetllaven i es feien enormes i et miraven d'una manera captivadora i inquietant. Aquells ulls negres i grans et trasbalsaven per la seva rara bellesa; però, al mateix temps, t'interrogaven. Et veies en els seus ulls. I no podies deixar de mirar-los. Eren com un mirall fosc i misteriós que t'absorbia, que se t'endua cap a indrets vagament recordats. I, durant el viatge fantàstic, trobaves paratges que no t'eren desconeguts, llocs que secretament havies estimat, amb les seves olors, els seus sons i els seus colors. I llavors t'adonaves que el mirall trencat, que tantes vegades havies volgut reconstruir inútilment amb raonaments, es refeia de manera inexplicable i imprevista, i que durant un instant t'hi podies mirar i t'hi veies reflectit.

I vaig creure, aleshores, que aquells ulls negres eren un mena de ressò llunyà del misteri de la nit. Que la volta immensa del cel no és buida i negra, perquè aplega els estels, que són un mirall dels somnis petits dels homes i de les dones.

El caçador d'ocells

(Un conte sobre l'amor)

Diuen que, temps era temps, quan encara no hi havia hores ni rellotges ni presses, i la vida de l'home seguia només el ritme suau que marquen el dia i la nit, un expert caçador d'ocells es va endinsar en un bosc on no havia estat mai. Feia un dia clar, i la llum del sol li feria dolçament els ulls. Aquest home, que des de petit havia après a estimar els animals, va albirar de sobte un ocell esvelt i bonic, que, amb el seu vol majestuós, esquinçava l'aire. Semblava el senyor del cel. Les seves plomes eren grans i de colors intensos i bells (un roig encès, un blau com el de la mar, un verd de fulla d'arbre) i formaven una mena d'arc iris. El caçador va tensar l'arc i, ja es disposava a llançar la fletxa, quan va veure un altre ocell que estava enfilat a la capçada d'un arbre. Les seves plomes eren de colors marronosos i ocres i no tenia pas un cos esvelt, però semblava més corpulent i la seva mirada era penetrant. Al caçador li va semblar que aquell ocell de colors vulgars observava la situació amb ulls inquietos des de feia estona. Llavors, va dubtar, i va orientar el seu arc cap a l'ocell de l'arbre. Però no es va atrevir a disparar-li la fletxa: perquè en el seu cap hi havia encara la imatge de l'ocell de vol elegant i colors llampants. I, en aquell precís instant, l'ocell de colors marronosos es va enlairar ràpidament i es va esmunyir entre els arbres del bosc i es va perdre en l'horitzó. Aleshores, el caçador, amb moviments ràpids, va tornar a fixar-se en l'ocell de colors d'arc iris, va tornar a tensar l'arc i va disparar-li la fletxa. L'ocell, ferit, va deixar de solcar l'aire i va caure a terra com un roc. Ja el tenia. El caçador havia fet fortuna: havia caçat l'ocell més bell del bosc. S'hi va acostar lentament, amb el cap alt. Però, quan va mirar-li els ulls, es va quedar bocabadat: eren uns ulls tristos, com de peix, o de vidre, i no tenien pas la mirada penetrant de l'ocell de colors vulgars. Va agafar-lo amb les mans i el va estrènyer: aquell ocell no tenia carn. Aquell ocell era només un manyoc de plomes belles.

Sex Machine

Els cossos entortolligats formen una estranya i voluptuosa barreja de colors, de pells i de textures. Ara, les pupil·les se'ls dilaten, la suor els amara el cos de dalt a baix i comencen les esgarrapades, que són doloroses però augmenten el plaer. La respiració entretallada s'ha convertit en un panteix que no s'atura. “*Ahora somos como un café con leche, mi amor*”. Molt més cafè —va pensar ell— que no pas llet, perquè la Malena era una mulata de veu i volums descomunals, i movia amb una agilitat que només coneixen al Carib totes i cadascuna de les articulacions del seu cos humit i càlid, com si tota ella fos més un cinturó de pell negra o una serp que no un cos de dona. La llum era tènue en aquella habitació bigarrada, amb les dues tauletes de nit atapeïdes de mil i una fórmules cosmètiques que prometen salvar el que no es pot salvar —el pas del temps—, i, a la paret que quedava davant del llit, que era extraordinàriament ample, hi havia un rellotge de paret enorme de color daurat, que tenia les formes d'un rellotge de polsera —amb l'esfera circular, la cadena i el piuet per canviar l'hora—, i ell el mirava i pensava que era d'un gust no pas dubtós, sinó clarament *kitsch*. I, quan ell ja donava per fet que aquell dia havien acabat, la mà d'ella que torna a lliscar pel seu entrecreix, i que li busca després les natges, i aquells ulls seus grans i negres i buits. La seva mirada no deia res, absolutament res, que no fos pur instint, pur desig de dona. I tornem-hi. I ara, la veritat, ja no en té ganes, ell, i ja no sap com fer-s'ho per continuar, perquè la cosa rutlli d'una manera que resulti, a tot estirar, correcta. I, quan ja toquen dos quarts de tres de la matinada —estan junts des de les onze, tot va començar amb una cervesa en un bar de mala mort—, el seu cap ja no pot més, deuen ser les tres cerveses i el fet de haver menjat només unes patates rosses olioses i massa salades, i el que abans era com un marejar-se de plaer per aquella pell fosca, ara són només ganes de fotre el camp, ganes que tot allò no hagués passat mai.

Quan arriba a casa, va de dret cap al lavabo i es mira el cos al mirall i hi detecta xuclades —“*Sí, hoy tendrás chupetones, mi amor*”, li havia dit ella—, i no són pas poques, ni concentrades en un sol punt, sinó que estan escampades pel tòrax, pel coll, pels braços, el cos del delicte o el delicte del cos. Es posa neguitós el pijama i espera —una esperança inútil— que demà ja no hi siguin, que ja no hi hagi cap rastre de res, que tot s'hagi fos com es fon el plaer. I, quan es torna a mirar al mirall i torna a veure els *chupetones* i els toca, a veure què cony és això, no m'haurà pas fet mal, té una sensació d'alliberament, de carnalitat, d'això-ja-tocava-fer-ho-algun-dia. De cosa salvatge. Sí, és veritat, Lou Reed. Ara li sembla que entén una mica més allò del *wild side*, unes paraules mítiques que fins aleshores escoltava amb el fosc desig que algun dia deixessin de ser només la lletra

d'una bona cançó. Els cossos es busquen i es troben. Tot plegat, no és gens estrany, rumia ell. Però no sabem gaire bé per què ho fan. I ara troba ben absurd i ben humà això de buscar l'afecte, o el *carinyo*, o de voler foragitar l'angoixa i la solitud, a través del sexe, amb una bona dosi de sexe. Com si el sexe fos una mena de màquina expenedora, que ens ho hagués de donar tot i al moment, com quan és molt tard i estàs cansat, i, tot i això, t'acostes a la benzinera —l'únic lloc que encara és obert a aquestes hores—, i fiques les monedes en una màquina de tabac i salta el paquet de Winston, i l'agafes i te'n vas.

JOSEP PELFORT I GREGORI (Igualada, 1968). Llicenciat en filologia catalana, traductor i crític literari. Ha publicat alguns estudis sobre cinema i literatura.